

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising*, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei*, cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPTII*, considerată renașterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* a apărut între 2007 și 2010. Dintre cele mai recente volume ale sale amintim *Great North Road* (2012, roman polițist ce se petrece în viitor), *The Secret Throne* (2014, primul volum dintr-o serie de fantasy pentru copii) sau *The Abyss Beyond Dreams* (2015, primul din cele două romane dintr-o nouă serie science fiction). Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

PETER F. HAMILTON

golul evolutiv

Traducere din limba engleză
C. Preda

NEMIRA

Nava stelară nu avea nici nume, nici număr de serie, nici măcar un semn. Era unica de acest gen care fusese construită vreodată. Și cum, de acum încolo, nu va mai fi necesară niciuna, nu avea nevoie să fie numită, era pur și simplu *nava*.

Fulgera prin infrastructura spațiu-timpului cu cincizeci și nouă de ani-lumină pe oră, cel mai rapid obiect construit vreodată de oameni. Navigarea la acea viteză extraordinară se făcea prin interpretarea similitudinii interstițiilor cuantice, care determina amplasarea relativă a masei în universul real de dincolo. Aceasta reducea necesitatea utilizării hysradarului primitiv, sau a oricărui alt senzor care ar fi putut fi detectat, în ultimă instanță. Ultrapropulsorul extrem de sofisticat de la care se alimenta ar fi putut atinge viteze chiar mai mari dacă o parte considerabilă din energia sa fenomenală nu ar fi fost utilizată pentru suprimarea fluctuației. Asta însemna că nu exista niciun fel de urmă de denaturare printre câmpurile

cuantice care să-i trădeze poziția altor nave care ar fi încercat s-o vâneze.

Nava era la fel de mare ca și capacitatea sa formidabilă de camuflare, un ovoid gras de peste șase sute de metri lungime și două sute de metri în diametru. Dar avantajul său real venea de la armament. Avea la bord arme care ar fi putut spulbera o jumătate de duzină de nave ale Marinei Confederației din clasa Capital doar ieșind o clipă din modul standby. Arme care fuseseră verificate o singură dată. *Nava* zburase la peste zece mii de ani-lumină distanță de Marea Confederație pentru a le testa, pentru a evita să fie detectată. În mileniile ce aveau să vină, civilizațiile extraterestre primitive din acea parte a galaxiei vor lua drept zeități și se vor închina nebuloaselor colorate ce se extindeau de-a lungul dezolantelor zone interstelare.

Chiar și acum, stând în cabina emisferică curată a navei cu imaginile traiectoriei de zbor jucându-i tăcut în exovedere, Neskia își amintea, cu un mic fior de emoție și cu teamă, de stelele care explodau spectaculos. Să conducă stația de fabricare clandestină pentru Facțiunea Acceleratorilor și să expedieze nave și echipamente către diverși agenți și reprezentanți era un lucru. Fusesse chiar simplu – ca o mașinărie rece care funcționase cu o precizie de care se putea mândri. Dar să vadă armele activate era cu totul altceva. Simțise o tulburare pe care n-o mai cunoscuse în cele două secole de când devenise Înalt și își începuse migrarea spre interior. Nu că ar fi pus la îndoială încrederea ei

în Acceleratori, dar simplul potențial al armelor o impresionase la nivelul acela primitiv, ce nu putea fi pe deplin exorcizat din psihicul uman. Era uluită de puterea a ceea ce avea ea singură sub control.

Alte elemente însă ale trecutului ei animal fuseseră șterse în mod calm și eficient, începând cu bionicele și cu acceptarea filozofiei culturale a Înălților și culminând cu acceptarea principiilor Facțiunii Acceleratorilor. Se angajase apoi într-o respingere subtilă a formei actuale a corpului său, ca pentru a-și sublinia noile convingeri. Pielea ei era acum de un gri-metalic sclipitor, celulele epidermice fiind îmbibate cu o fibră semiorganică modernă, care se stabilizase într-o simbioză perfectă. Fața, care îi făcuse pe mulți bărbați să se întoarcă cu admirație, când era mai tânără, avea acum un profil plat, mai eficient, cu ochi mari ca niște farfurii, modificați biononic pentru a putea privi într-o multitudine de spectre. Gâtul îi fusese și el întins, flexibilitatea lui sporită permițând o mult mai mare manevrabilitate a capului. Sub pielea ușor strălucitoare, mușchii îi fuseseră consolidați la un nivel care i-ar fi permis să țină pasul cu o panteră terestră pornită să ucidă, și asta fusese înainte de augmentarea biononică.

Cu toate acestea, cea care înregistrase cea mai mare evoluție fusese mintea ei. Renunțase la reconfigurarea profilului bioneural pentru că pur și simplu nu avea nevoie de nicio consolidare genetică a convingerilor ei. Venerație era poate un termen nerafinat pentru definirea proceselor ei de gândire, dar,

cu siguranță, era devotată cauzei sale. Se dedicase total Acceleratorilor la un nivel emoțional complet. Vechile preocupări și imperative biologice ale omului nu o mai atingeau: intelectul ei era implicat numai și numai în problemele Facțiunii și în scopul acesteia. În ultimii cincizeci de ani, numai proiectele și planurile lor îi generaseră satisfacție și suferință. Integrarea sa era totală. Ea însăși era un simbol al valorilor Acceleratorilor. Acesta era motivul pentru care fusese aleasă liderul facțiunii, Ilanthe, să conducă *nava* în această misiune. Fapt care o făcea să fie mulțumită.

În timp ce se apropia de coordonatele furnizate de Neskia unității de comandă, *nava* începu să încetinească. Viteza i se atenuă până când ajunse să atârne inertă în suspensie transdimensională. Ecranul de navigație îi arăta sistemul Sol la o depărtare de douăzeci și trei de ani-lumină. Distanța era confortabilă. Se aflau în exteriorul rețelei de senzori din jurul lumii natale a omenirii, dar putea, totuși, ajunge acolo în mai puțin de treizeci de minute.

Neskia ordonă unității de comandă să execute o scanare pasivă. În afară de praful interstelar și de ciudata cometă înghețată, nu exista nicio masă detectabilă pe o distanță de trei ani-lumină. În mod sigur, nu exista nicio navă. Cu toate acestea, scanarea detectă o foarte mică anomalie specifică, ceea ce o făcu să zâmbească scurt, cu satisfacție. Peste tot, în jurul *navei*, ultrapropulsoarele se mențineau în suspensie transdimensională, nedetectabile, cu excepția acelu

semnal deliberat. Trebuia să știi ce cauți ca să găsești, și nimeni nu ar căuta nimic pe aici, fără a mai vorbi de ultrapropulsoare. *Nava* confirmă existența a opt mii de mașini aflate pe poziție care așteptau instrucțiuni. Neskia stabilea un link de comunicare cu ele și rulă o funcție rapidă de verificare. Roiul era gata.

Se așeză apoi să aștepte următorul apel de la Ilanthe.

Reuniunea Consiliului ExoProtectoratului se încheie, iar Kazimir anulă linkul către sala de conferințe perceptuală. Era singur în biroul său de deasupra Pentagon II, neavând unde altundeva să se ducă. Flota de descurajare trebuia lansată, nu mai exista nicio îndoială. Nimic altceva nu putea face față armadei Imperiului Ocisen care se apropia, fără o pierdere inacceptabilă de vieți de ambele părți. Iar dacă vestea că Ocisenii erau susținuți de nave de război Prime se va răspândi... Și o va face. Ilanthe va avea grijă de asta.

Nu aveau de ales.

Se îndreptă către fereastra panoramică, îndreptându-și pentru ultima dată gulerul argintiu împletit recalcitrant al uniformei de gală și privi în jos, către parcul luxuriant al Atolului Babuyan. Deasupra lui strălucea o lumină blândă, emisă de cupola de cristal ce se curba peste el. Chiar și așa, putea vedea încă, prin zorii-surogat, semiluna cețoasă a lui Icalanise. O imagine pe care o văzuse de nenumărate ori în timpul mandatului său. Întotdeauna o luase ca pe un dat. Acum, se întreba dacă o va mai vedea vreodată.

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising*, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei*, cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPTII*, considerată renașterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* a apărut între 2007 și 2010. Dintre cele mai recente volume ale sale amintim *Great North Road* (2012, roman polițist ce se petrece în viitor), *The Secret Throne* (2014, primul volum dintr-o serie de fantasy pentru copii) sau *The Abyss Beyond Dreams* (2015, primul din cele două romane dintr-o nouă serie science fiction). Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

PETER F. HAMILTON

golul evolutiv

Traducere din limba engleză
C. Preda

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, PETER F.

Golul evolutiv / Peter F. Hamilton; trad. : C. Preda. –
București: Nemira Publishing House, 2015
2 vol.
ISBN 978-606-758-517-9
vol. 2. – ISBN 978-606-758-519-3

I. Preda, C. (trad.,)

821.111(73)-31=135.1

Peter F. Hamilton
THE EVOLUTIONARY VOID
Copyright © 2010 by Peter F. Hamilton
All rights reserved.

© Nemira, 2015

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Viorica DUMITRESCO

Tiparul executat de TIPOGRAFIA REAL S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-517-9

6

Curierul își petrecu zborul accesând informațiile pe care unitatea de comandă le avea despre specia Anomine. Nu era prea mult. Erau o rasă avansată care parcursese ruta standard de evoluție a speciilor biologice, trecând rapid de la stadiul agricol la cel industrial, până la o civilizație benignă cu zboruri supraluminice și un fel de tehnologie de replicare celulară ce se împletea cu propriile lor forme. O asemenea dezvoltare le îngăduise să se diversifice într-o mulțime de feluri, înainte ca diferitele lor tipuri și genealogii să se reunescă, în cele din urmă, și să se ridice la statutul post-fizic. Din micile fragmente de istorie adevărată pe care expedițiile Marinei le descoperiseră, se părea că factorul declanșator pentru reunificare fusese amenințarea reprezentată de specia Prime.

Stând în decorul antic al cabinei de pe *Last Throw* împreună cu un Gore necomunicativ, Curierul se întreba dacă Anomine îi găsiseră pe Primi un pic prea asemănători lor pentru propria liniște. Organisme care fuzionaseră într-un mecanism? Deși capacitatea

Primilor se afla la un nivel mult mai primitiv. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am trecut pe acolo.“ „Acolo“, în acest caz, fiind xenofobia încorporată biogenetic în specia Prime. Anominii erau mult prea conștienți de ceea ce s-ar întâmpla dacă Primii paranoici, agresivi și puternic înarmați ar scăpa vreodată din sistemul lor stelar de origine, după cum încercau deja s-o facă în nave mai lente decât lumina. Îngrijorarea era justificată de supravegherea celor dintâi nave Prime ajunse la cel mai apropiat sistem solar, Dyson Beta, și la civilizația existentă acolo. Străinii pașnici de pe lumea aceea nu avuseseră nicio șansă.

În mai puțin de zece ani de la invazia genocidă, Anominii ridicaseră barierele de câmp de forță din jurul stelelor pe care oamenii au ajuns apoi să le cunoască drept Perechea Dyson. De unde apăruseră generatoarele Fortăreței Întunecate, dacă erau o construcție indigenă sau una împrumutată de la Raieli, fiind încă un punct mult dezbătut de câțiva specialiști din mediul academic uman. Dar efortul acela fusese factorul care adusese toată diversitatea de tipuri de Anomini din nou împreună. La doar o sută cincizeci de ani după amplasarea barierelor, majoritatea Anominilor deveniseră postfizici.

– Nu există nimic despre mecanismul de elevație, spuse Curierul, în timp ce *Last Throw* fulgera spre steaua Anomine cu cincizeci și cinci de ani-lumină pe oră. Erau la distanță de cincisprezece minute, iar senzorii navei stelare începeau să obțină scanări de înaltă rezoluție ale sistemului cu toate planetele sale.

– Informații secrete, răspunse prompt Gore. Unele trăsături ale guvernelor nu se schimbă nicio dată, indiferent de cât de binevoitoare și de transparente se străduiesc să fie. Secretul este ca oxigenul pentru politicieni și forțele de apărare, trebuie întotdeauna să existe o parte din el pentru a-i menține în funcțiune.

– Dar le-ai luat dosarele, nu?

– Am accesat rezumatele.

Curierul îi aruncă lui Gore o privire suspicioasă.

– Am crezut că ai totul planificat.

– Așa este, fiule, deci gata cu panica.

– Ai rezumatele acelea?

– Nu, de fapt, nu cu noi, azi, aici, dar îmi amintesc majoritatea lucrurilor de importanță crucială.

– Dar... Știi cum să-l faci să funcționeze din nou, nu-i așa? Cel puțin așa ai spus.

– Am spus că noi credem că este intact.

– Nu! Curierul se împinse brusc înainte, aproape gata să zboare de pe scaun și să ajungă nas în nas cu Gore. Nu, nu, ai spus, și citez: au devenit postfizici și și-au lăsat mecanismul de elevare în urmă.

– Ei bine, evident că nu au luat nenorocitul de mecanism cu ei. Gore îi zâmbi vesel. Dacă ești postfizic, nu poți, pentru că mecanismul este fizic. Am văzut asta la specia Skoloskie. Mecanismul lor era încă acolo, ruginind pe planeta lor abandonată. Același lucru este valabil și pentru Fallror. Așa se întâmplă de obicei. Iisuse, relaxează-te, te rog. Te comporti ca o fecioară ajunsă de la bal într-o cameră de motel.

– Dar... Tu... Oh, la naiba! Spune-mi că Marina a văzut mecanismul Anomine, spune-mi că știi că e pe planeta lor.

– Echipete de explorare ale Marinei care au reușit să pătrundă au comunicat cu Anominii de stil vechi rămași pe planetă. Aveau legende despre plecarea verilor lor ancestrali. Acestea vorbesc destul de concret despre așa ceva, au plecat chiar de pe planeta în sine. QED: mecanismul trebuie să fie acolo.

– Nu știi! Am avut încredere în tine! La naiba, aș fi putut face progrese, aș fi putut deschide bariera Sol până acum.

– Fiule, Marius te-ar fi tocat ca pe un cățeluș îndesat într-un blender, dacă te-aș fi lăsat să pleci după el. Ești bun la ceea ce faci, la livrat diverse lucruri agenților mei și la făcut, ocazional, ceva muncă de observare. De aceea te-am recrutat, pentru că toată lumea știe că ești practic inofensiv, ceea ce te plasează deasupra oricărei suspiciuni. Trebuie să admiți că pur și simplu nu ai instinct criminal.

– Familia mea este prinsă acolo. Aș face orice...

– Ceea ce te-a înfuriat, da, asta te împinge înainte. Dar e rău pentru tine, pentru că înseamnă că va veni un moment în care vei ezita sau vei lua o doză urâtă de îndoială și de remușcări și de decență atunci când îi vei tăia degetele lui Marius și îl vei face să și le mănânce.

Curierul strâmbă din nas cu repulsie.

– Nu aveam de gând să...

– Fiule, tocmai ai spus că ai face orice. Și asta ar fi doar cel mai mic lucru. Oamenii aceia nu se vor da deoparte pentru că le-o ceri frumos. Ar trebui să-l legi pe Marius pe masa din temniță și să-l faci să-ți spună cum să dai jos bariera. Și pun pariu că singura persoană care poate dezactiva, de fapt, bariera este Ilanthe, iar ea nu este disponibilă. Nu. Acum, singurul mod de a realiza ceva este să mă ajuți pe mine. Așa că te rog încetează dracului să te vâicărești și lasă-mă să-mi dau seama cum să găsesc mecanismul.

– La naiba!

Curierul se prăbuși la loc, furios de a fi fost redus din nou la tăcere, dar și mai furios pentru că Gore avea dreptate. Pentru că undeva în mintea lui era o imagine de-a sa amenințându-l pe Marius, poate chiar trăgându-i cu un jeli-pistol aproape de cap, fapt care ar face pe oricine să capituleze. Corect? Clătină din cap, simțindu-se ridicol. Apoi îi aruncă lui Gore o privire ascuțită.

– Stai puțin, ai zis „cei care au pătruns“.

– Ce?

Gore-i nu-i acordă prea multă atenție. Stătea cu ochii închiși, tolănit pe spate în scaunul scoică portocaliu, analizând datele unității de comandă.

– Navele de explorare ale Marinei care au venit aici. Ai spus că unele dintre ele au pătruns.

Nu primi niciun răspuns. Curierul solicită datele primare de la senzori, construind o imagine coerentă a ceea ce se apropia. Haloul ca de cometă al stelei părea să aibă un fel de stații active ce pluteau în